

6. JÉZUS ÜZENETE A FILADELFIAI GYÜLEKEZETHEZ

Jel. 3,7-13. (1833-1844)

I. Jézus bemutatkozása

A „*Filadelfia*” név jelentése „testvéri szeretet”. A 19. század elején valóban a testvéri szeretet jellemezte a kibontakozó ébredési mozgalmakat, közöttük az adventmozgalmat is, mind Európában, mind Amerikában. A Krisztus közeli visszajövetelére vetett hit mélyebb keresztény érzelmeket szült az egyháztagok életében. Ellen G. White, aki maga is átélője volt ennek az időszaknak, a következőképpen emlékezik vissza erre a különös lelki megmozdulásra.

„A bűnösök sírva kérdezték: ‘Mit cselekedjem, hogy üdvözljek?’ Azok, akiknek életét tisztátalan cselekedetek jellemezték, igyekeztek igazságtalanságukat jóvátenni. Mindazok, akik békességet találtak Krisztusban, vágyakoztak arra, hogy áldásaiban másokat is részesülve lássanak. A szülők szíve gyermekeihez fordult, és a gyermekek szíve szüleikhez. A büszkeség és tartózkodás korlátai el lettek távolítva. Szívből jövő vallomásokat tettek.” (EGW: NK 329,1.)

„Az őszinte hívők gondosan megvizsgálták minden gondolatot és szívüknek minden indítékát, mintha halálos ágyon feküdtek volna és néhány óra múlva szemeiket földi jelenetekre nézve be kellett volna zárniok.” (EGW: NK 333,f.)

Nagyon különös módon mutatkozik be Jézus ennek a gyülekezetnek: „*a Szent, az Igaz*” (7. vers). Ezt a címet vagy nevet több helyen is olvashatjuk a Bibliában Jézusra alkalmazva. Amikor Gábrriel megjelentette Máriának Jézus születését, már akkor is jelezte, hogy a születendő gyermeket is „Szentnek” fogják hívni. „*A Szent Lélek száll te reád, és a Magasságosnak ereje árnyékoz meg téged; azért ami születik is szentnek hívatik, Isten Fiának*” (Lk. 1,35.). Itt azonban a filadelfiai gyülekezetnek küldött üzenetben ennek a névnek sokkal tágabb értelme és jelentősége van. Péter levelében találunk magyarázatot arra, hogy miért is mutatkozik be Jézus ezzel a névvel, ennek az egyházkorszaknak. „*Hanem amiképen szent az, aki elhívott titeket, ti is szentek legyetek teljes életetekben; Mert meg van írva: Szentek legyetek, mert én szent vagyok.*” (1Pét. 1,15-16.). A szentség szó ugyanis, mint fogalom, a gonosztól való teljes elkülönülést jelent. Jézus tehát a Vele találkozni akarók felé nyújtja be ezt az igényét: „*Szentek legyetek, mert én szent vagyok*”.

Jézus azt is bemutatkozásként említi meg, hogy Ő az, „*akinél a Dávid kulcsa van*” (7. vers). Ez a kulcs a hatalom szimbólumaként van Jézusnál. Ez a meghatározás egy Ószövetségi próféciaát elevenít fel, Krisztusra alkalmazva. „*És lesz ama napon, hogy elhívom szolgámat, Eliákimot, a Hilkiás fiát, S felöltöztetem őt öltözetedbe, és öveddel megerősítem, és uralmadat kezébe adom, és ő lesz atyjuk Jeruzsálem*

lakosainak és a Júda házának; S az ő vállára adom a Dávid házának kulcsát, és amit megnyit, senki be nem zárja, és amit bezár, nem nyitja meg senki;” (Ésa. 22,20-22.). Eliákim a maga idejében Izráel királya, Ezékiás házának teljes hatalommal felruházott gondviselője volt. Jézus Krisztus viszont az Isten háza felett kapott teljes hatalmat. Jézus a tanítványai előtt jelentette ki: *„Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön”* (Mt. 28,18.). Pál apostol pedig azt írta Róla: *„És mindeneket vetett az Ő lábai alá, és Őt tette mindeneknek fölötte az anyaszentegyháznak fejévé”* (Eféz.1,22.).

„Dávid kulcsának” birtokában Jézusnak teljes joga van bizonyos ajtókat kinyitni és bezárni. Ez a jelképes üzenet azt akarja kifejezni, hogy a kegyelem ajtaját egyedül Ő nyithatja ki, vagy zárhatja be valaki előtt. A tíz szűrről szóló példázatában is egyesek előtt kinyitotta a belépéshez az ajtót, míg mások előtt ugyanezt az ajtót bezárta.

A kinyitott és bezárt ajtó egyúttal utalás az 1844-es eseményre is, amiről Dániel könyvének a 2300 éves prófécija jövendöl. Ekkor hagyta el Jézus a mennyei templom szentélyét, és ment be a szentek-szentjébe. A *„zárt ajtó”* a szentélyben folyó szolgálatának befejezését jelenti. A *„nyitott ajtó”* pedig a szentek-szentjében folyó engesztelés, vagyis a vizsgálati ítélet megkezdését jelenti. János később erről azt írja, hogy ekkor *„megnyilatkozik az Isten temploma a mennyben, és megláttaték az ő szövetségének ládája az ő templomában”* (11,19.).

Amikor Jézus azt mondja, hogy *„adtam elődbe egy nyitott ajtót, amelyet senki be nem zárhat”* (8/a vers), ezzel a kijelentésével arra is ígéret tesz, hogy hit által mi is követhetjük Őt a szentek-szentjébe. A Jézussal való személyes kapcsolatunk lehetőségét ugyanis senki sem zárhatja el tőlünk. A *„nyitott ajtó”*-val kapcsolatban arra is gondolhatunk, hogy ez meghívást jelent a Vele való kapcsolatunkban a nagyobb tapasztalatok elnyerésére. Ez korlátlan lehetőséget nyit előttünk a bűn feletti személyes győzelmekhez is, hiszen *„mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít”* (Fil. 4,13.). A Krisztus által megnyitott ajtó jelentheti még az Ő hatalmának megtapasztalását más területeken is, mert nyitott ajtó van előttünk újabb és újabb területeken átélni a Vele való közösség áldását és örömét.

Jézus Krisztus *„Dávid kulcsával”* azonban más vonatkozásban is nyitott ajtót a filadelfiai gyülekezet előtt. Megnyitotta előttük az Ige ajtaját. Pál például arra kéri a kolossébelieket, hogy imádkozzanak értük, hogy *„az Isten nyissa meg előttünk az íge ajtaját, hogy szólhassuk a Krisztus titkát”* (Kol.4,3.). Ez a megnyitás vonatkozhat arra is, hogy az eddig bezárt, bepecsételt Írások felnyitottak előttük. Ez az egyházkorszak ugyanis közeledett ahhoz a történelmi pillanathoz, amikor Isten felnyitja a korábban bepecsételt prófécákat. Dánielnek annak idején még azt mondta az Úr: *„Te pedig, Dániel, zárd be e beszédeket, és pecsételd be a könyvet a végső időig: tudakozzák majd sokan, és nagyobbá lesz a tudás”* (Dán. 12,4.), ebben az időben azonban elérkezett annak az ideje, amikor Isten felnyitja a bepecsételt ajtókat. Ezért János már úgy szemlélheti ugyanazt a mennyei lényt, aki Dániel előtt

még bepecsételte a látomást, mint aki most már egy nyitott könyvként tartja azt kezében, és nyilatkoztatja ki Jánoson keresztül: *„kezében egy nyitott könyvecske volt”* (10,2.). Jézus megnyitott előttük egy olyan ajtót is, ami által lehetőség nyílt az örökkévaló evangélium megmentő üzenetének hirdetésére. Pál erre a lehetőségre úgy utal az egyik levelében, hogy: *„nagy kapu nyílt meg előttem, és hasznos”* (1Kor. 16,9.).

II. Az egyházkorszak jellemzése

Filadelfia egy halottnak minősített egyházkorszakból támadt fel, ezért Jézus most azt mondja nekik: *„tudom a te dolgaiddat... hogy kevés erőd van”* (8/b vers). A kevés erőt viszont nem panaszként hozza fel Jézus, hanem csak reális tényként tesz róla említést. A filadelfiai egyház nem volt nagy létszámú, nem rendelkezett tekintéllyel, jelentős befolyással a világban. Ám lelkiületében tiszta és hithű volt, ezért Jézus azt mondja róla: *„megtartottad az én beszédemet, és nem tagadtad meg az én nevemet”* (8. vers), később pedig még hozzáteszi: *„megtartottad az én béketűrésre intő beszédemet”* (10. vers). Az itt adott jellemzés visszautalás is egyben az előző egyházidőszak problémájára, itt azonban elismerő jelleggel, szereppel kerül megemlítésre, vagyis fejlődés és előrehaladás következett be az Egyház életében.

A 9. versben Jézus egy nagyon különös kijelentést tesz: *„Ímé én adok a Sátán zsinagógájából, azok közül, akik zsidóknak mondják magukat és nem azok, hanem hazudnak; ímé azt mívelem, hogy azok eljőjenek és leboruljanak a te lábaid előtt, és megtudják, hogy én szerettelek téged.”* (9/a. vers). A Sátán zsinagógájából valók hódolatát kétféle módon is értelmezhetjük. Ezek lehetnek olyan zsidók, akik már elfogadják Jézust Messiásként, ezért már nem tekinthetők zsidóknak, hanem keresztényeknek. Lehetnek azonban az igazságnak ellenálló, az Isten gyermekeit üldözők közül valók is, akik csak beépültek a keresztények közé, pusztán azért, hogy belülről bomlasszák a közösséget. A szövegből nem tűnik ki egyértelműen, hogy ezek is hazugok vagy csak a hazugok közül jöttek ki. Egyébként az 1844-es ébredési mozgalmak végén a nagy csalódás után, nagyon sok ilyen hazug lepleződött le, akik le is morzsolódtak.

A hűség jutalmaként Krisztus különleges oltalmat biztosított. *„Mivel megtartottad az én béketűrésre intő beszédemet, én is megtartalak téged a megpróbáltatás idején, amely az egész világra eljő, hogy megpróbálja e föld lakosait.”* (10. vers). Az itt említett megpróbáltatás ideje nem egy prófétai időszakra vonatkozik, bár próféciaival kapcsolatosan alakul ki.

Az előző egyházkorszaknak Jézus ígéretet tesz egy váratlan meglátogatásra. Ebben a korszakban pedig konkrétan hangzik egy üzenet, a William Miller által vezetett advent mozgalomban arra vonatkozóan, hogy időben mikor jön vissza Jézus. A meghirdetett időben azonban mégsem jött el Jézus. Az a tény, hogy Jézus jön és mégsem jött, mindenkit azon a szinten próbált meg, ahol az Istennel való személyes kapcsolatában akkor állt. A filadelfiai gyülekezetnek adott tanács *„Ímé*

eljövök hamar” (11.vers), már csak ismétlése egy korábban elhangzott tanácsnak: *„nem vetek reátok más terhet... Hanem ami nálatok van, azt tartsátok meg addig, míg eljövök”* (2,24/b-25.).

III. A győzőknek adott ígéret

Az egyházkorszak győzőinek Jézus azt ígéri: *„Oszloppá teszem azt az én Istenemnek templomában, és többé onnét ki nem jő”* (12. vers). Istennek temploma itt a szentek közösségét jelenti, ahová Péter apostol szerint minden tagnak, mint élő kőnek be kell épülnie: *„Ti magatok is mint élő kövek épüljétek fel lelki házzá”* (1Pét. 2,5.). Az „oszlop” pedig az erőnek, a hasznosságnak, a dísznek és az állhatatosságnak, vagyis a szilárdságnak a jelképe. Eszerint a filadelfiai korszak győzői igen fontos szerepet töltenek be az Isten templomában. Pál apostol is így emlékezik meg az apostoli munkatársairól: *„Jakab és Kéfás, meg János, kik oszlopokul tekintetnek”* (Gal. 2,9/a.).

Ez az ígéret kapcsolatban van a 144.000-rel is, akiknek a kiválasztása és elpecsételése éppen ennek az egyházkorszaknak a végén kezdődött el, és mint győzők, azt az ígéretet kapták, hogy ők *„az Isten királyiszéke előtt vannak; és szolgálnak neki éjjel és nappal az ő templomában”* (Jel. 7,15.). Majd Jézus még azzal is kiegészíti az ígéretét, hogy ezek a győztesek *„onnét ki nem jönnek”* (12. vers), vagyis állandóan ott maradnak Isten szolgálatában. Nem fognak úgy tenni, mint Lucifer, aki önszántából jött ki Isten színe elől. Utalás ez arra nézve is, hogy többé nem áll fenn az elbukás veszélye, mert *„nem leszen kétszer veszedelem”* (Náh. 1,9/b.).

A győzőknek Jézus azt is megígéri: *„Felírom ő reá az én Istenemnek a nevét”* (12. vers). A név a személyiséget, valamint a jellemet képviseli és tükrözi. Amikor Isten a Hóreben bemutatkozott Mózesnek, és az Úr nevét kiáltotta, akkor Mózes nem hallott mást, minthogy *„Az Úr, az Úr, irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú”* (2Móz. 34,6.). Eszerint akik győznek, azoknak az Isten jellemét kell visszatükrözniük, Teremtőjük képmása kell, hogy látható legyen rajtuk. Isten neve azt is jelenti rajtuk, hogy az Ő tulajdonaivá lettek, és Isten ezáltal jelzi a tulajdonjogot felettük. Magáévá fogadta őket, a nagy család tagjaivá, mert *„Isten sátora az emberekkel van, és velük lakozik, és azok az ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velük, az ő Istenük.”* (21,3.).

Jézus azt is megígéri, hogy *„Felírom ő reá... az én Istenem városának nevét, az új Jeruzsálemét”* (12. vers). Ez a név a szentek állampolgárságát határozza meg. Azt jelenti ez, hogy a győzőknek joguk van az új Jeruzsálemben való tartózkodásra, mert annak polgáraivá lettek, magukon viselik az új otthonuknak nevét.

Még egy dolgot szeretne Jézus felírni minden győztes megváltott emberre: *„Felírom őreá... az én új nevemet”* (12. vers). Erre azért van szükségünk, mert egyedül Jézus nevének védelme alatt biztosított részünkre az örökkévalóság boldogsága. Mert *„nincsen senkiben másban idvesség: mert nem is adatott*

emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk” (Csel. 4,12.). Jézus nekünk tulajdonított élete alapján viselhetjük az Ő nevét. Jézus nevének védelme alatt feddhetetlenül állhatunk meg Isten előtt.

„Mi nem vagyunk érdemesek Isten szeretetére, azonban Jótállónk: Krisztus méltó erre, és teljesen üdvözítheti is mindazokat, akik Hozzá közelednek. Lehet múltunk bár rendkívül szomorú, a jelenlegi helyzetünk pedig még csüggesztőbb, de ha úgy közeledünk Krisztushoz, ahogy vagyunk, - gyengén, elhagyottan és nyomorult állapotban - a mi részvételtjes Megváltónk elénk jön, átölel bennünket szerető karjával, igazságának fehér öltönyét adja ránk és így vezet bennünket az Atyához. Istennél érettünk könyörög: ‘Kérlek, ne tekints erre a tévelygő gyerekekre, hanem énrám: ímé én állok e bűnös helyére.’” (EGW: GHB. 14-15. old.)

Amikor Krisztus nevét elnyerjük, akkor ez azt is jelenti, hogy az Ő tulajdonává lettünk, teljesen és végérvényesen Hozzá tartozunk.